

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Die Communicatione Idiomatum in Communi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

A P P E N D I X

De Communicatione Idiomatum.

Agatur imprimis de Communicatione Idiomatum in Communi: deinde de Communicatione Idiomatum in Particulari.

De Communicatione Idiomatum in Communi.

PRÆMITTO I. *Quid sit communicatio idiomatum?*

EXPLICAT Suarez, & ita illam definit: Quod sit proprietatum, seu attributorum divinorum, inter Deum & hominem, mutua prædicatio. *Hæc illius Doctrina*

NON SATISFACIT. Tum quia tradit definitionem communicationis particularis, factæ in Christo, cum non definisset communicationem idiomatum, in communi. Tum quia recte communicatio idiomatum potest, in primò intentionalem, & secundò intentionalem, dividi. Quamvis ergo hæc definitio possit competere communicationi idiomatum, secundò intentionali acceptæ; non competit tamen communicationi idiomatum, primò intentionali, & quoad fundamentum illius prædicationis, sumptæ. Tum quia datur in Christo una communicatio, secundum quam, non solum proprietates, & attributa Dei, sed ipse Deus de homine dicitur: cum tamen esse Deum, non sit proprietas, seu attributum Dei: sed radix attributorum ejus, & proprietatum; hinc saltem hæc definitio, non constat rigorosis locutionibus, si nomine proprietatis, dicas venire posse, etiam prædicatum Dei.

His rationibus dubitandi ut satisfiat, si velis communicationem idiomatum, primò intentionali acceptam, ut sic, definire; erit, *Duorum unitorum, in prædicatis, aliàs non nisi huic propriis, vi unionis identitas, seu participatio*: quod scilicet prædicatum A, uniti, sit prædicatum B. ex vi unionis, & prædicatum B, sit prædicatum A, ex vi unionis. Dixi esse *identitatem prædicatorum vi unionis*: quia animal dicitur de bove, & dicitur de homine, nec tamen dicuntur communicare, propriè in idiomatibus; quia non id fit vi unionis inter bovem & hominem: nec dicuntur propria prædicata bovis, de homine, quale est prædicatum mugibile: nec prædicata propria hominis, de bove, quale est prædicatum rationale. Dixi rursus, quod sit *communicatio in prædicatis* & non in hoc, quod est esse Deum, datur communicatio idiomatum: ly autem Deus non est proprietas v. g. VERBI, sed prædicatum.

Porro Communicatio idiomatum secundò intentionali accepta, est *prædicabilitas, secundum quam, de duobus unitis, prædicata, non nisi huic propria, vi unionis dicuntur.*

Quod autem condistinguenda sit communicatio idiomatum, primò intentionali accepta, à communicatione secundò intentionali accepta, ratio est. Tum quia aliàs prædicabilitas daretur, sine fundamento, si nulla esset primò intentionalis communicatio idiomatum. Tum quia, cum defacto, ut explicatum est, habeant diversos conceptus, necessariò diversâ definitione definiendæ sunt. Tum quia, si non daretur ulla communicatio primò intentionalis, id ideo esset, quia hæc communicatio, consistet in reali communicatione, attributorum, v. g. divinitatis, factâ humanitati, quam tamen contra hæreticos omnes negant. Sed non consistit in hoc dicta communicatio, ut infra dicitur: Ergo non obstat illam dari.

PRÆMITTO 2. *Quotuplex sit communicatio idiomatum?* Duplex rigorosa assignari potest. *1ma* secundum quam, duo accidentalia communicant sibi in propriis prædicatis; & sic dicitur, hoc album est dulce; & hoc dulce est album; *2da* communicatio idiomatum est, secundum quam, duo substantialia communicant sibi in propriis prædicatis; ut cum dicitur: Homo est Deus, Deus est homo: ubi & ly Deus, & ly homo, sunt extrema substantialia. Dixi autem, quod duplex sit communicatio idiomatum rigorosa; quia non rigorosæ, plures inveniri possunt: ut cum dico; Niger hîc fuit, hoc est, homo nigro colore vestitus, &c. similia, quæ non tam sunt communicatio idiomatum, quam potius denominatio facta.

PRÆMITTO 3. *Quod sit communicationis idiomatum, ejusq. rigorosa, fundamentum?* Responderi universaliter potest, esse unicum: sed id proportionatè ad singulas materias applicandum est: nam, si sint prædicata inter terminos substantialia, ordinem naturalem inter se dicentes, erit unio, ut ita dicam, in natura: secundum quam dici v. g. potest, hoc rationale esse corporeum, & hoc corporeum esse rationale: quæ communicatio idiomatum, non dabitur soluta unione. Rursus, si sint prædicata inter terminos substantialia, ordinem natura-

lem

lem inter se non dicentes, unio non erit jam in natura, sed nonnisi in persona.

RATIO 1. asserti est authoritas Patrum. Sic docet Damasc. lib. 3. Fid. c. 4. *Ipse, inquit, modus est alternationis, alternatæque attributionis utriusque, naturæ, alterutri propria, vicissim reddentis, propter hypostaseos identitatem, & ipsorum in invicem immanentiam, ac incurSIONem.* Similia habet Greg. Niss. lib. 4. contra Eunomium. *Propter connexionem, inquit, & coherentiam naturarum, ista quæ singularum propria sunt, ambarum sunt communia.*

RATIO 2. est. Quia omnis prædicatio attendit ad ipsum objectum, & ad identitatem, vel alicuius objectivam: Ergo & communicatio idiomatum secundo intentionaliter accepta, debet attendere ad identitatem vel alicuius objectivam. Sed v.g. identitas inter extrema substantialia, non potest esse alia, nisi quoad rationem subsistentiæ: Ergo ad illam attendi debet. Minor probatur. Quia hæc identitas non potest esse in natura, ut suppono ex sparsim dictis: Ergo nonnisi debet esse in persona, quia in aliquo substantiali: duo autem nonnisi sunt substantialia, Natura & Subsistentia, quæ gaudere possunt unione Substantiali.

RATIO 3. est. Quia, casu, quo v.g. divinitus penetrarent se Paulus & Jacobus, & Paulus esset niger, Jacobus albus, Paulus esset sanctus, Jacobus malus, falsum esset dicere: hic albus est niger: & hic niger est albus: hic sanctus est malus, & hic malus est sanctus: eo quod sola illic esset alligatio localis, & non unio naturarum, vel personæ: Ergo apparet, ad communicationem idiomatum, requiri inter extrema substantialia, unionem, vel in natura, vel in subsistentia.

Quod autem communicatio idiomatum, etiam inter extrema accidentalia, requirat unionem. RATIO est. Quia albedo lactis, separata ab ejus dulcedine, & posita in altero subjecto, non posset communicare in idiomatibus, cum dulcedine: nec jam posset dici, hoc album est dulce: vel hoc dulce est album. Si autem recipiantur in eodem subjecto, verum erit dicere, hoc album est dulce: & hoc dulce est album: Ergo unio, etiam inter ista, fundat communicationem idiomatum.

Nomine autem unionis, venit hic, non unio per accidens, seu quæ intercedit inter membra, non ordinata ad se, qualis est acervus lapidum: neque enim hæc fundat communicationem idiomatum: eo quod nullam supponat identitatem, nec in persona, nec in supposito, nec in subjecto: neque etiam nomine unionis, venit ea sola, quæ sit inter extrema substantialia: alias non foret communicatio idiomatum, inter extrema accidentalia: adeoque falsa esset hæc propositio, hoc album est dulce: &

hoc dulce est album: sed venit unio inter extrema, unum per se, prout opponitur aggregato, constituentia.

PRÆMITTO 4. *Plures hac in re errores excitatos ab hæreticis fuisse:* nam aliqui, qui unionem nonnisi per accidens, aut nonnisi per affectionem, aut per personatam Dei repræsentationem, in Christo agnoscebant, nullam consequenter dicebant esse in Christo communicationem idiomatum: qui fuit error Nestorianus. Alii item, non distinguentes, quod sit aliud Operans, & aliud Operationes, cum agnoscerent, quod Christus sit unus Operans, etiam operationem nonnisi unam in Christo agnoscebant: qui fuit error Monothelitarum. Et sic de aliis. Quia verò hæc communicatio, ratione operationum, sæpius tractata; hic aliquid de illa universalius præmittere oportet. *Hinc*

PRÆMITTO 5. *Quoniam Esse, est propter operari; secundum rationes essendi, multiplicatur etiam rationes operandi.* Quia verò in Christo, aliud est Esse naturæ humanæ, aliud Esse naturæ divinæ, & aliud Personæ divinæ, utrumque terminantis; hinc Patres, triplicis operationis distinctionem catholicè proposuerunt. Suffecerit ad hoc citare Cyrillum Alexandr. tom. 5. parte 2. epist. 117. ad Acacium Meliten. Episc. ex diversis scripturarum phrasibus id deducentem. *Et alia, inquit, sunt voces, quæ divine maxime conveniunt: alia, quæ in humanam naturam congruunt; alia, medium quendam ordinem tenent, ac Dei Filium pariter & hominem simul, & eadem significatione, comprehendunt.* Subjicitque horum omnium exempla: *Divinitati tribuitur illa vox, Ego in Patre, & Pater in me est. Humanitatis propria est: Queritis me interficere, hominem, qui veritatem vobis locutus sum: porro communes sunt.* Jesus Christus heri & hodie, & ipse in secula.

Triples autem istud esse, consequitur triplex ratio operandi, quam complexus est Sophronius Hierosolym. in epist. Synodali, ad Sergium, quæ habetur Actione 11. 6tæ Synodi, & apud Petavium lib. 8. de Incarn. cap. 10. Et ex istis operationibus, aliquæ sunt, quas Christus per solam naturam divinam operatur, ut creare mundum; aliæ, quas operatur, per solam naturam humanam: ut edere, flere &c. aliæ sunt mixtæ, ut cum solo tactu ægrotos sanabat.

PRÆMITTO 6. *Triplices hæ operationes, semper sunt & dicuntur, nonnisi unius operantis.*

RATIO 1. est Auctoritas Patrum, inter quos Cyrilli Anathematismo 4. ubi damnavit Nestorium; idemque fecit Ephesinum.

RATIO 2. est: quia operationes sunt, & dicuntur suppositi: Ergo si unum suppositum est in Christo, unus est operans Christus.

RATIO 3. est: quia, si operationes naturæ humanæ non tribuerentur supposito divino, non

non terminaret suppositum divinum, naturam humanam; illa enim unio secundum terminationem, est, ut dictum, fundamentum totius communicationis idiomatum: sed naturam humanam, ut fide certum est, terminat suppositum divinum: Ergo illi supposito, ejus operationes tribui debent. Idem etiam proportionaliter dici debet, de operationibus naturæ divinæ: consequenter, nulla est operatio, quæ non tribuatur supposito, quod est VERBUM. Sed hoc suppositum est unum: Ergo uni supposito tribui debet: Ergo & uni operanti: non enim plus hic intelligitur, per operantem unum, quam unum suppositum. Quod ulterius fundatur in hoc fundamento: quia operationes tribuuntur, à quibus dependent: cum ergo operatio dependeat à supposito, ut & hic, & in Metaphysicis dictum est: supposito quoque tribui debet: & quia hoc suppositum est unum, etiam operans est unus.

PRÆMITTO 7. Difficultatem subesse aliquam, cum Patres, nonnisi triplex illud genus operationum agnoverint, quid sit sentiendum, de operationibus Christi Theandricis, seu Dei-virilibus? quæ quidem non sunt rigorosè tantum humanæ: cum etiam habeant formalitatem divinarum: non item sunt tantum naturæ divinæ: cum etiam habeant formalitatem humanarum: non etiam mixtæ: quia ut patet ex exemplis, quæ à Patribus afferuntur, operationes illæ mixtæ, importabant concursum utriusque naturæ, in genere causæ efficientis, ad aliquid miraculosum præstandum: & sic contactus ægroti, erat id, quod physicè proficiscebatur à natura humana, sanatio autem passim per Patres proficiscebatur effectivè, à natura divina: jam autem operationes Theandricæ, quæ tales, non important concursum effectivum naturæ divinæ; sed solum dignificationem operationis, à persona divina oriundam.

Aliqui Sancti Patres, Dei-viriles operationes voluerunt esse mixtas; & ita Maximus in Epist. ad Nikon. prout Petavius citat lib. 8. c. 71. Est, inquit, Dei-virilis operatio, divina simul operationis, & virilis, complexio.

Hoc punctum ut excutiat, præsupponendum est, primum S. Dionys. in Epist. 4. ad Cajum, usurpasse istum terminum, Dei-virilis operatio; verba ejusdem sunt: Etenim, ut uno verbo dicamus, ne homo quidem erat; non quod non esset homo: sed quod ex hominibus, ultra homines existeret, ac super hominem, revera esset homo; qui non secundum Deum divina gessit, nec humana secundum hominem; verum Deo viro facto, quandam Dei-virilem nobis operationem expressit in vita.

Ut nihilominus tota doctrina, communiiori Patrum sententiæ, conformis sit; Theandrica operatio potest dici mixta: non quod misceatur

ex concursu operationis utriusque; sed quod coalescat, ex operatione humana, & ex dignitate, quam illi tribuit, concurrens in suo genere, per modum dignificantis, Persona VERBI.

An verò dicenda sit una ista operatio, non autem duplex? controversiposset. Et quidem Maximus Martyr in disputatione cum Pyrrho, negat esse unam. Damascenus etiam lib. 3. c. 15. asserit esse plures: *Ut enim, inquit, naturas unitas cognoscimus, propter mutuum in se invicem incursum, neque tamen illarum discrimen inficiamur, sed eas numeramus, & indivisas agnoscimus; sic etiam voluntatum & operationum conjunctionem novimus, differentiam tamen earundem profiteamur, & numeramus.* Similia repetit cap. 19. Beatus, inquit, Dionysius novam quandam Dei-virilem operationem Christum egisse dicens, non hoc significare voluit, sublati naturalibus operationibus, unam aliquam, ex humana & divina, operationem esse factam: etenim quorum una est operatio, horum & substantia una est; ut docent SS. Patres. Censuerim tamen, Maximum, quando negat, in Christo unam esse operationem, non plus velle, quam, quod singulæ naturæ habuerint suas operationes, licet unus esset operans. Damascenus item, plures in Christo operationes docens, non intelligebat, de hac operatione, quæ rigorosè appellatur Theandrica; hoc est, operatio naturæ humanæ, prout dignificata à Persona Verbi; sed intelligebat mixtam illam operationem, de qua supra: opponebatque se illi errori, qui ex duabus naturis, unam conflata operationem asseruit. Cæterum accipiendo operationem Theandricam, prout profectam à natura humana, & dignificatam Personâ Verbi; vel certè, prout profectam à natura humana, non sine dependentia à persona, complecte naturam humanam, & in esse, & in operari: (siquidem sine persona, natura operari non potest) in isto sensu, est nonnisi una, quia à natura Verbi, quæ talis, elicitive non proficiscitur. *His Præmissis*

INFERES ex Præmissis 1mo. Quid Communicatio idiomatum? Ex Præmissis 2do. Quotuplex illa sit? Ex Præmissis 3to. In quo fundatur? Et ex reliquis, quid communicatio idiomatum in operando?

De Communicatione Idiomatum in particulari.

ASSERO. Per communicationem idiomatum, verè dici, Homo est Deus, Deus est homo. Est contra Nestorium.

PROBATUR I. Authoritate Scripturæ, hujusmodi propositiones formantis; & ita dicitur de Verbo. VERBUM Caro factum est; quæ propositioni